

23. neděle v mezidobí B

**Řekněte malomyslným:
Vzmužte se, nebojte se!
Bůh sám přijde a spasí vás. (Iz 35,4)**

První čtení

Izaiáš 35,4-7a

Řekněte malomyslným: "Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!" Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýstí vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

Druhé čtení

Jakub 2,1-5

Moji bratři a sestry, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví (k lidem). Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: "(Prosím,) posad' se tady na čestné místo." Ale tomu chud'asovi řeknete: "Ty stůj tamhle" nebo "Sedni si tady u mých nohou." Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři a sestry! Což nevyvolil Bůh (právě) chudé (v očích) světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

Evangelium

Marek 7,31-37

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: "Effatha!", to znamená: "Otevři se!" A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. (Ježíš) jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: "Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!"

K zamyšlení

Jsme často hluchí a němí ve způsobu, jakým společně komunikujeme. Denně vedeme nespočet hovorů, na kterých se buď podílíme, nebo jen posloucháme, ale je to vlastně jen výměna slov mezi hluchými a němými lidmi. Máme velký strach před tím, abychom byli zraněni, když o sobě někomu něco povíme. A tento strach (a také možná zkušenost), že pokud někomu něco prozradíme a to bude zneužité, není neopodstatněný. Stejně tak nás raní, když se zkušenosti o tom, jak se nám vede, neberou vážně, když jsou přerušené, nevyslechnuté. Také zlé zážitky mohou člověku vzít řeč. Každopádně vede němota k izolovanosti. Přesně do této hrůzné izolace malomyslných a zoufalých, hluchých a němých, přichází Ježíš. Těmto lidem se věnuje, k těmto lidem se obrací.

Co může dodat odvahu těmto lidem, co může prolomit jejich samotu, aby nezačali znovu jen mluvit, ale aby byli schopni naslouchat? Jako příklad pro všechny hluché a němé se Ježíš přibližuje k člověku z evangelia tou řečí, které rozumí všichni lidé na světě, protože je to jejich původní jazyk – je to řeč opatrných, láskyplných, něžných gest, které vyjadřují hlubokou spojenost uprostřed veškeré izolace. Tam, kde již není možné, aby bylo nasloucháno slovu, tam jsou stále vnímány znamení, jak ve velkém, tak v malém. Ježíš se k tomu muži obrací zcela osobně, prstem se dotýká jeho zraněného místa a slovem "Effata" oslovuje celého člověka, ne jen jeho vnější příznaky. Uzdravuje ho, přičemž se dotýká jeho nitra. Protože dovolil, aby se ho Ježíš dotknul, otevírá se a v okamžiku, kdy se otevřel, může mluvit a stává se svéprávným člověkem.

Uzdravující síla Ježíše se nezastavuje u vnějšku. Boží slovo proniká do nitra, aby uzdravilo člověka v jeho nejhlubších vrstvách. Ale Boží slovo také záleží na tom, zda člověk chce, aby ho uzdravilo. Pokud na sobě nechá působit Ježíšovu uzdravující sílu, přinese mu "Effata" již zde kousek nebe.

Ježíšův pohled na nebe ukazuje, odkud bere sílu a odvahu. Ještě dnes připomíná "Effata" – rituál během křtu, jak všichni potřebujeme, abychom se otevřeli Boží pomoci a získali přístup k našim nejskrytějším pramenům, k našemu svatému, nehmataelnému místu, kde nás nikdo nemůže zranit.

Ježíš zakazuje o tomto uzdravení hovořit. Má nás to upozornit, že ne samotnými slovy se může hovořit o tak zázračných událostech. Ale můžeme ostatním podobné události umožnit. Ježíš nechce zvěstování pomocí slov, ale následování ve skutcích. Kdo na sobě zakusil Boha jako toho, kdo uzdravuje, tak ten nebo ta se snaží jednat s lidmi podobným způsobem. Můžeme lidi povzbudit, aby se zahleděli do svého nitra a byli schopni o tom mluvit. Každý/á z nás má slova, kterou pouze on/a může vyjádřit, jsou vlastní jen té osobě a pokud je nevyjádří, tak chybí podstatná myšlenka v našem světě.

Ve dnech, kdy zvláště pocítujeme tíhu tohoto světa, nás může podepřít člověk, který nás chápe, který je nám oporou svým vlídným slovem. Pokud jsme již zažili, jak se může láskyplným dotykem a podporou vyléčit napětí, smutek a hněv, budeme také chtít tento dar poskytnout druhým v té podobě, kterou právě potřebují.